

държавици, които ще бждатъ винаги слаби и ще ли-
нѣятъ една за друга.

Но пита се, кой можеше да бжде противникъ на
Съединението? Отъ съседнитѣ държави българитѣ не
очаквали съпротива. Защото Съединението не прѣчило,
нито увреждало интереситѣ ни на румѣнитѣ, ни на сър-
битѣ, ни на гърцитѣ. Може би, си мислѣха българитѣ,
само единъ съседъ ще има право да се сърди. Това
бѣ турската държава, защото Източна Румелия се
броеше за турска областъ, макаръ съ българско управле-
ние. Следъ Съединението властѣта на султана въ Румелия
се премахваше. Вмѣсто назначаванъ отъ султана главенъ
управникъ, почна да управлява българскиятъ князь съ
своитѣ министри. Вмѣсто 2 народни събрания, се нареди
едно въ София. Колкото се отнасяше до данѣка, съе-
динена България не отказваше да плаща такъвъ на
султана, докато България е княжество.

Така българитѣ бѣха увѣрени, че Турция не бѣ
нѣщо наранена, та и не ще се противи за станалото.

Ала предвидливитѣ хора думаха: не е зле да се
приготи и свика българската войска, колкото за пред-
пазване.

Имаше ли готова българска войска?

Нашитѣ четци знаятъ, че България бѣше скоро
освободена. Едва имаше 5-6 години свободенъ животъ.
За толкова малко години не можеше да се събере и
обучи голѣма и силна войска отъ пехота, конница, арти-
лерия, пионери и др. части.

Нашиятъ четецъ ще запита, какъ се появи отъ
начало и какъ се събираше българската войска? Спо-
редъ Берлинския договоръ Източна Румелия нѣмаше
право да държи редовна войска, а само малко милиция,
колкото да пази миръ и редъ, а не да води война съ
чужда държава. Ала българитѣ се показаха предвид-
ливи за своята сигурность и отбрана; тѣ съставиха въ